

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

מ' מי דמי התם לא
 יצתהו. נמוס' תמורה דף
 ו' ע"ב ד"ה שמע הגירסא
 אן ואידך התם: תוס' ד"ה
 יצתהו וכו' מן השומט פרת
 טעמא ושור הנסקל ועגלה
 ערופה כ"ל:

מוסף רע"י

[illegible]

תום' ישנים

[illegible][illegible]

שני שעירי פרק שישי יומא

ידבא אמר. מחוסר זמן דאזנטריך קרא לשעיר המשתלח כגון שהיה עליו למי שמוכרן לציבור חולה בתוך ביתו שמותר לחלל עליו יום הכיפורים ושחט את אמו של שעיר שנעשה מחוסר זמן משום אותו יום ואת בנו לאחר שהגדיל עליו: **מי אסיר.** להוליכו לגוף משום אותו יום.

רבא אמר כגון ע' ביתו ושחט אמו ב' גוונא **מי אסיר** לא ודא לאו שחיטה ה' שחיטה ה' אלוהים:

[illegible]

נפקא ליה מבם בהם ואיך בם בהם לא דריש ולי
אנינ נדחין אי בעי האי גקריב אי בעי האי גקרי
לה כרבי יוסי דאמר "מצוה בראשון הי רבי יו
דקופות דתנן "שלוש קופות של שלש שלש סא
הלשכה וכתוב עליהן אלף בית גימל ותניא אמת
עליהן אלף בית גימל לידע איזה מהן נתרמה
ראשון שמצוה בראשון דילמא שאני התמה
קמייא לא אתחוי בתרייתא אלא רבי יוסי דפס
ואבד והפריש אחר תחתיו ואחר כך נמצא
עומדין איזה מהן שירצה יקרב דברי חכמים רבי יוסי

שחיתותן כשרה מליקתן כשריה מיציע ליה אידי דסליק מזהמה תנא ש
 וכו' וקאמרינן בגמרא אי סלקא דעתך בנדשים חיה בנדשים מי אי
 נזמיה נקט השומט: **התם לא איתחזאי בלא הבא נראה ונרחה**
 דנזמים (דף ג.ו.) דמיו מעיקרו הו דיחוי וספילו בצעלי חיים גבי כהמ
 ולא דמי למחוסר זמן והתם משעה שהקדישה היתה דחוייה
 קאצלמא אף ע"ה שבעידנא דלקדושה לא חזיא להקדשה אפ"ה כי חזי
 יצוים ועבר עליה לילה אחת שלא הקריבו מו לו לקדושה דהוה
 דהא הכא חשיב נדחה אע"ג דהדר חזי בזיומיה וי"ל כיון שאינו
 נשום קרנות אצל הכא שזריך להציא שנים אחרים ולהגדיל עלי
 אלקדושה הלכך חשיב דיחוי: **הא ע"י ידי תעורבות מרצו**
 דסליגי עליה רבנן התם בצרימא רבנן דמנתי שרו מלאורייה כד
 שקצרו ועלו למערכה לא ירדו ומדבריהם הוה דאסרי לכתחילה כד
 הסריפה: **ואידך נפקא ליה מבה בבה.** והשתא איכא שטתה
 ואידך הא על ידי תעורבות מירצו והא ללא מיימי השם צ"ה השם
 הקט שמי דרשות דאפי' רב מודה כהו והא דמשמע התם דדרשא

מן הכא דחיימו לזוק וזו היא שחיתתו ולהכי (פטרי רבנן) [פטר ר"ש דלא חזיא לאחילה ורבנן מחייבין לראיה לדארתא]. והשיב לו רבינו יעקב דהא (ד)קמתי במשנה השוחט פרת חטאת ושור הנסקל ועגלה

[illegible]

ולא נהירא ליה דהא צעיא
משום צעל מוס על יין הפ
מנסך מים יוכיח דחייב
עליהם משום צעל מוס

יִרְבָּא אִמְר כְּגוֹן שְׁהִיָּה לֹו חֻלְה בְּתוֹן
 בִּיתוֹ וּשְׁחַט אִמּוֹ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים וְכִי הָאִי
 גִּוּוֹנָא מִי אִסִּיר לֹא תִשְׁחַטּוּ אִמְר רַחֲמֵנָא
 וְהָא לֹא שְׁחִיטָה הִיא הָא אִמְרִי בְּמַעֲרָבָא
 גִּדְחִיתִי לְצוּק זֶו הִיא שְׁחִיטָתוֹ: אִם שֶׁל
 שֵׁם מֵת זֶה שְׁעֵלָה עָלָיו וְכ': אִמְר רַב
 שֵׁנִי שְׁבּוּג רֵאשׁוֹן יִקְרַב שְׁנֵי שְׁבּוּגֵי
 שֵׁנִי יִרְעָה רַבִּי יוֹחֲנָן אִמְר רַבִּי שְׁנֵי שְׁבּוּגֵי
 רֵאשׁוֹן יִרְעָה שְׁנֵי שְׁבּוּגֵי שְׁנֵי יִקְרַב בְּכֹאֵר
 קָא מִיפְלָגִי רַב סִבְר דְּבַעְלֵי חַיִּים אֵינִן
 גִּידְחִין וְרַבִּי יוֹחֲנָן סִבְר בַּעְלֵי חַיִּים גִּידְחִין
 מֵמַי טַעֲמָא דְּרַב דִּילִיף מִמְחוּסָר זִמְן
 מִחוּסָר זִמְן לֹא אַע"ג דְּהִשְׁתָּא לֹא חֲזִי כִי הִדְר
 מִיחֲזִי שְׁפִיר דְּמִי הִכָּא נִמִּי לֹא שְׁנָא * מִי דְּמִי
 הֵתֵם לֹא אִיתְחֲזִי כָלֵל הִכָּא נִרְאָה וְנִדְחָה אֵלָא
 הֵיִינוּ טַעֲמָא דְּרַב דִּילִיף מִבַּעַל מוֹם עוֹבֵר
 בַּעַל מוֹם עוֹבֵר לֹא אַע"ג דְּלֹא חֲזִי הִשְׁתָּא כִי
 הִדְר מִיחֲזִי שְׁפִיר דְּמִי הִכָּא נִמִּי לֹא שְׁנָא
 וְהֵתֵם מֵנָּה לֹן דְּכֹתִיב כִּי מִשְׁחַתֵּם בְּהֵם מוֹם
 בְּסֵם מוֹם בְּסֵם הוּא דְּלֹא יִרְצוּ הָא עֵבֶר מוֹמֵן
 יִרְצוּ וְר' יוֹחֲנָן מֵיעֵט רַחֲמֵנָא בְּהֵם הֵם הוּא
 דְּכִי עֵבֶר מוֹמֵן יִרְצוּ הָא כָּל דְּחִוּיִן הוּאִיל
 וְנִדְחָו נִדְחָו וְרַב הִתְהוּא בְּהֵם בְּעִינֵיהֶו הוּא
 דְּלֹא מִירְצוּ * הָא ע"י תַּעֲרֻבוֹת מִירְצוּ כְּדִתְנֵן
 * אֵיבָרִים תְּמִימִים בְּאֵיבָרִים בַּעְלֵי מוֹמִין ר"א
 אֹמֵר אִם קָרַב הָרֹאשׁ שֶׁל אֶחָד מֵהֶן יִקְרִיבוּ
 כָּל הָרֹאשִׁין כּוֹלֵן כְּרַעֲיו שֶׁל אֶחָד מֵהֶן יִקְרִיבוּ
 כָּל הַכְּרַעֲיִים כּוֹלֵן וְחכ"א * אֵפִילוּ קָרְבוּ כּוֹלֵן
 חוּץ מֵאֶחָד מֵהֶן יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה וְאִידֵךְ
 בְּהֵם לֹא דְרִישׁ וְלָרֵב נָהִי נִמִּי דְּבַעְלֵי חַיִּים
 * אֵי בַעֲוֵי הָאִי נִקְרִיב אִמְר רַב רַב סִבְר
 בְּרֵאשׁוֹן הִי רַבִּי יוֹסִי אֵי גִימָא רַבִּי יוֹסִי
 שֶׁל שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ סְאִין שְׁבֹהֵן תּוֹרֵמִין אֵת
 תִּגְמֵל וְתִנְיָא אִמְר רַבִּי יוֹסִי לְמָה כְּתוּב
 אִיזִה מֵהֶן נִתְרַמָּה רֵאשׁוֹן לְהִבְיָא הִימְנָה
 יִלְמָא שְׂאֵנִי הֵתֵם דְּבַעֲיִדְנָא דִּאתְחֲזִי
 אֵלָא רַבִּי יוֹסִי דִּפְסַח * (דִּתְנֵן) * הַמְפְּרִישׁ
 תִּיו וְאַחֵר כֶּךָ נִמְצָא הָרֹאשׁוֹן וְהָרִי שְׁנִיָּה
 דְּבָרֵי חֲכָמִים רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר מְצוּה בְּרֵאשׁוֹן
 וְאִם

שחיתות כשרה מליקטן כשרה מיצעי ליה אידי דסליק מזהמה תנא שחיתות כשרה וכן הא דקמי' וכו' וקאמרינן בגמרא אי סלקא דעתך בקדשים חיה בקדשים מי איכא אכל לא פריך אי בקדשים ויחיה נקט השומע: **התם** **א** איתחזאי כ"ה **הבא** ונדרחה הוא. ואפילו לרבי יוחנן דסבירא דבזחים (דף יג.) דיחוי מעיקרו הוי דיחוי ואפילו בצעלי חיים בני צהלה של שני שופיין הקדים חתים וזמין אקלימה ולא דיגי למחוסר זמן דהתם משע שהקדישה היתה לחיה ואף על גב דגבי מחוסר זמן לא אכלא אלא אף ע"י צעלנה דלקדישה לא חזיא לקרבה אפי' כי חזי למחר מקריב ליה ולא אמר דבזחים ועבר עליה אמת שלא הקריבו מו לא לקרישה הדחה ליה נראה ודמה ואין למחך דהא הכא חשיב נדחה אע"ג דהדר חזי בזימיה וי"ל כיון שאינו מחוסר מעשה בצופו לא למחך שום קרצות אכל הכא שפריך להביא שנים אחרים ולהגדיל עליהם דהוי כמחוסר מעשה וי"ל אלקרישה הלכך חשיב דיחוי: **הא** ע"י דיי הערובות מרצין בדרגתן בוי. וסבירא ליה דפליגי עליה רבנן התם דצרייתא רבנן דמתני' שרו מדאורייתא כדמשמע ליגנא דמתניתין דהקריבו ועלו למערכה לא ירדו ומתדבק הוא דלכרי תחלילה כדמשמע ליגנא דמתניתין אפי' דהקריבה: **ואידך** **נפא** י"ד **בבב** בהם. והשאל איכא שלשה דרשות הא עבר מומס ליכא ואידך הא על ידי מערבות מיררו והא דלא מייתי התם צ"ה המעורבות (ובזה דף עו.) דרשא דר' הנהן שמי דרשות דאפי' רב מודה בזה והא דמשמע התם דדרשא ר' דר' יוחנן מה"א דבהם אין

כן הכה דחיימו ללוק וזו היא שחיטתו ולהכי [פטר רבין] נפטור ר"ש שלא חזיא לאכילה ורבנן מחיבינן
לארוא לאדמות. והשיב לו רבינו יעקב דהא (ד)קמתי צמשה השוחט פרת מטאת ושור הנסקל ועגלה

כל הראשים, כרציו של אחד מהן יר
ומפרש בגמ' דהא מ

[illegible]

מד.

ולא נהירא ליה דהא צעיא היא צפ' כל הקרבנות (מנחות דף פו.) אי לך
משום צעל מום על יין הפסול לנשכים ועלתה צתיקו מיהו יש לומר
מנסך מים יוכיח דחייב צחץ אף על גב דלא אשכחן שילקה
עליהם משום צעל מום ולי הוקשה היכי קאמר דאתא מצינייהו

ויפרכו שחייצין בע"ז ויש
 דלאו דוקא נקט לגלויי אקצלה דלא
 תיתי דלקבלה לא אינטריק אלא
 לגלויי אקמילה דלא תיתי דבקמילה
 ליכא למפיכך כדפריקין דהא חייצין
 עליה בע"ז כמו שחייצין על
 השחיטה דקמילה דמנחה במקום
 שחיטה דזבח לכל מילי וא"ת בקמילה
 נמי איכא למיפרכי מה לנקי שכן
 חייצין על החמץ תאמר בקמילה
 דמשמע צפ' תמיד נשחט (פסחים דף
 כג:) יש לומר מנסך יוכיח דפטור על
 החמץ וחייב בחמץ וא"ת כיון דסוף
 סוף לא אחיא מצניייהו אלא אם כן
 נימא מנסך יוכיח מאי אנטריק
 למימר תיתי מצניייהו הא ממנסך
 לחודיה אמו דליכא למיפרכי מדי
 י"ל איכא למיפרכי מה למנסך שכן
 קצע לו ראשו של מוצח תאמר
 בקמילה ותאמר צוריקה שעומד
 על הרצפה חורק דמיס למטה מחוט
 הסיקרא: דחייצו ציבוק זו היא
 שחיטתו. הקשה הרב רבי משה
 מפונטיץ וז"ל דבפרק אורו ואת בנו
 (חולין דף פא:) * טען השוחט עגלה
 ערופה ושור הנסקל וכו' חייב
 וא"ש פוטר פירוש דה"ל שחיטה
 ר"ש הראויי ופריך בגמרא [ש דף
 פג.] והמין נמלא ההורג עד שלא
 נערפה העגלה תנא ומרעה בעדר
 אלמא לא מיתסר מתיסר ואמאי
 פוטר ר' שמעון ומשום הכי קאמר
 עלה עגלה ערופה אינה משנה
 ואמאי לא קאמר דשוחט דמנתיין
 היינו שוחט ורבי שמעון פוטר משום
 דלא חורף אכלילה ופריך לרבנן
 דעריפתה זו היא שחיטתה כדלמרי'
 הכא דחיימו לזקק זו היא שחיטתו
 ובפרק חטאת העוף בוצחים (דף עז)
 אמרינן דעריפה מטהרת מיד דצילה
 ומיך ר"ת דלא הוה ליה למיתני
 השוחט אלא העורף ודוחק הוא
 דלילמא תנא שוחט משום פרת
 חטאת ושור הנסקל דמיתנו צדה
 כדאשכחן ריש פרק השוחט (חולין דף
 כט.) דקאמר סיפא בקדשים ודקאמר
 עתה כסירה וכן הא דקמי' התם * השוחט * היה ועוף ולא יא' מהם דס'
 אכל לא פריך אי בקדשים שחיטה צדוף מי איכא אלא משום צהמה
 א. ואפילו לרבי יוחנן דסבירא ליה בפרק קמא דקידושין (דף ט:) ובפ"ק
 של שני שומפין חזיה וחזר ולקחה והקדיש חזיה קדושה ואינה
 אף על גב דגבי חמור זמן נמי אמרינן לילה לקדושה יום להרצאה
 וכן אמרינן ליה ולא חסר דיחוי משום חורף וכן כל קרבן שהקדישה
 הוה נראה מקדשה ואין למכר לילה לא חסר דיחוי וכן לא חסר נדחה
 וסור מעשה בגופו לא חסר נדחה ועוד דלילה לא חזיא להקרבא
 ודחי' כמחוסר מעשה ועוד דהוא זמן הקרבא ואפ"ה לא מצי'
 דתנן ב'ו. וסבירא ליה כרבי אליעזר א"נ אפילו כרבנן אע"ג
 ומשמע לישנא דמנתיין דלא אסרו אלא אכר הנשאר אכל אותם
 ומע לישנא דמנתיין אפי' קרבן כולם חוץ מאחד מהם יא' לבית
 רשות הא עבר מומס ירלו ואידך הא כל דחויין הואיל ונדחו ידחו
 (ובסחים דף עז:) דרשא דרבי * (יומא) משום דלא בעי לאחויי אלא
 ר' יוחנן מה"א דכסה אין לחוש דלא נחת גמרא ללקדק צוה:

כל הראשים, כרעיו של אחד מהן יקרבו כל הכרעיים. וחכמים אומרים אפי' קרבו כולן חוץ ומפרש בגמ' דהא מתניתין דר' אליעזר אית ליה האי סברא דרב דאמר על יד

קדשים והיא ללל קמין מליקמו איידי דקמי שמיטת צבמהה דסליק מניה. וזכי נמי ההם איידי דס
 יום דהא פשיטת שמיטת חזי רחמי. והיא דלפיו ממחל קמין דלמדי פשיטת קין דשמיטת חזי רחמי
 וזכי מ"ר. וזכי שבוש שני דקמי. והיא דלפיו שבעי משתחלל דבר כרעי שני דלפיו אכסון
 דהא פשילא אליה דבר דהא דהיינו משום דדחייקו בידים וכן פ"ר ש"ס (והאם יכרי) וכן נמי
 ר' יוחנן דהא אמאי לא הוה מיתקבץ (הכא לל) ויהא ללן איסורו ויאמר דחיי משקלם ר' ש
 משקליו דחיי. (חזמי לל ויין) ר' דין לל הוא קמין מתקבץ וכן שושו דבר נראה חללי,
 שיהא לל חתוקי מנשה (האם) ויאמר דחיי כרעי כ"ו. והא פשילא דחיי משקליו מיתקבץ מיתקבץ
 וכן דלל שושוט נמן רוסם (ומעי אמר) אן קודם שמוציא ויהא ללן נקט כהא כהא מני
 שושוט וזאת ליה דנדחק, ואם כן אותו ואין כן דקדוש אן יחלי לנשום (והאלי דהאם בידים)
 כ' דהא חזי לאור חזן ויהא לל תפסא וזכי ון כרמי. ואומר דחיי דהא (והאלי אית) דללן
 (והאלי אית) וכן נמי דלל מתקבץ וכן כהלל מתקבץ וכן ודמי כהא כהא מני שושוט. מ"ר. א

עין משפט
נר מצוה

שׁו א ב מ״י פ״ה מהל'
עבודת יוה״כ הל' ז:
שׁו ג מ״י שם הל' טו:
ז ד מ״י פט״ו מהל' מעשה
קרבנות הל' ד ופ״ו מהל'
פסולי המוקדשין הלכה א:
ח ה מ״י פ״ו מהל' פסולי
המוקדשין הל' כא:

תורה אור השלם

- וַיִּשְׁרֹף אֱלֹהִים אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל
בְּיָמֵי יְהוֹשָׁפָט׃

רבינו חננאל

[illegible]

מפרט [מטאט] ו[ן] שור הנסקל
שמה שחיטה אית להו חוה לא
והאחר ירעה, ורבי יוחנן סבר
דהפסח שנמלא קודם שחיטה
יחיו (מייבו דלית) ו[איהו אית]
וצבל מוס ילפסן שפיר בסמוך
([דר'] יוחנן [בסמל] דמייט
דלא יאחזי כלל (אפול) ו[נא]
אז אמו, ובי מימא הכי מנא
לר' יוחנן כל הדיחויין שצמורה
תערוכות יצאו בדתנן רבי